

getationer. For det tredje skal Daglejeren først undersøge sin Pengepung og se, om Daleren er til Stede, forinden han tør bede om en Læge. Endelig tror jeg, det vil være overmaade ubehageligt for en socialt forstaaende Læge, ja, det maa jo være en Modbydelighed for ham, at skulle vende sig i Døren og række Haanden ud for at faa Tokronen eller et andet Beløb, som kan tilkomme ham efter den gældende Overenskomst. Jeg tror heller ikke, vi skal hyde Lægerne saadanne Kaar, det er at gøre Tilstandene mere utiltalende end paakrævet.

Hvad nu det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Udtalelser angaar, er det paafaldende, at der gennem hans Udtalelser, saavel skriftlige som mundtlige, gaar som en rød Traad Ordet „Misbrug“. Det skriver han om, det taler han om, og jeg formoder ogsaa, at det drømmer han om. Det ærede Medlem tier imidlertid fornuftigvis med, om det er fra Lægerne, Misbruget kommer, eller det er fra Medlemmerne. Den kære allierede, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, har jo før fra dette Sted paastaet, at Misbruget kom fra Lægernes Side. Jeg kunde fristes til at benytte mig af det ærede Medlems egen Sprogbrug i Gaar, da han talte om sin kære allierede, den ærede Ordfører, og sagde, at han havde faaet den jydsk Lægekønfikt paa Hjernen. Hvis jeg i Stedet sagde: Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har faaet „Misbrug“ paa Hjernen, saa vilde det vist ikke være nogen helt forkert Diagnose. Det ærede Medlem brugte mange Ord, der ikke stod i noget som helst rimeligt Forhold til Indholdet, thi det var saa sandelig saa tyndt, som det ærede Medlem vel nogen Sinde har præsteret det.

Det ærede Medlem talte om, hvad han havde hørt, og paastod endog at have hørt ved hver Sygekasseløvs Revision, at nu gled de fattigste ud af Kasserne. Men saa har det ærede Medlem en daarlig Hukommelse; her maa være en Erindringsforskydning, for ellers maatte han dog kunne huske, at ved alle hittidige Sygekasseløvsrevisioner i Danmark er der sket Forbedringer, er Tilskuddene blevet forøget, saaledes at der ved de forrige Revisioner ikke har kunnet være Tale om andet end Kontingentsnedsættelser og ikke Kontingentforhøjelser, som der er Udsigt til ved denne Lejlighed. Det har ogsaa forbaudet mig at se, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har luftet sin Viden i en Artikel i Aften-„Nationaltidende“ for 27. April, hvori

han paastaar, at Revisionen kun vil medføre en Bortskæring af stedfundne Misbrug. Hvad er Misbrug? Nu forudsætter jeg, at det ærede Medlem qua Læge kun tænker paa Misbrug fra Medlemmernes Side, og jeg spørger da det ærede Medlem: Er det Misbrug, at en Lønarbejder, der tilfældig nogle Maaneder har haft en god Akkord, men nogle ganske faa Maaneder efter kommer ned paa en relativt ringe Timelønning og maaske nogle Maaneder senere er arbejdsløs, ikke slettes som Medlem i de faa Maaneder, hvor han er inde i en god Akkord? Eller er det Misbrug, at en timelønnet Arbejder i et Fag, der er Sæsonarbejde og altsaa medfører, at han skal gaa arbejdsløs de 3—4 Vintermaaneder, ikke sættes ud af Kassen? I Fjor beklagede en Læge sig til mig over, at en mindre Gaardejer var Medlem af Sygekassen — Lægen henvendte sig til mig, da jeg var saa heldig at kende lidt til den paagældendes Forhold —, og sagde: I hans Hjem er der saa flot og elegant, jeg ejer ikke saa gamle og kostbare Mahognimøbler. Jeg forklarede Lægen, hvordan den paagældende Gaardejers Økonomi laa, og at Indboet var arvet, og da han fik at vide, hvordan Indtægten laa, var han klar over Situationen. Jeg spørger nu det ærede Medlem Hr. Johannes Lou: Er det Misbrug, at en Mand, der har et smukt Hjem, som han maaske har arvet eller faaet foræret, bliver staaende i Sygekasserne? Vil det ærede Medlem kalde det Misbrug, hvis den højtærede Statsminister meldte sig ind i Smørum Sogns Sygekasse? Jeg skal for at lette det ærede Medlems Svaret sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde anse det for Misbrug; det er i Overensstemmelse med Loven.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at det væsentlig bliver Apotekerne, foruden Lægerne, der vil komme til at bære Nedsættelsen. Som jeg sagde før, skete det i 1915, da vi fik den Ordning, at Medlemmerne selv skulde betale en Fjerdedel af Medicinen, at Apotekerforeningens Formand den 30. December 1915 tilskrev Sygekasserne, at paa Grund af den ændrede Betalingsmaade, ifølge hvilken Medlemmet selv skulde betale en Fjerdedel af Medicinen ved dens Udlevering, vilde Apotekerrabatten blive nedsat fra 1. Januar 1916 fra 14<sup>2</sup>/<sub>7</sub> pCt., altsaa <sup>1</sup>/<sub>7</sub> af det fulde Beløb, til 10 pCt., men 10 pCt. kun af de tre Fjerdedele, som Kasserne betaler. Apotekerne strøg saaledes Rabatten for den Fjerdedel, som Medlemmerne selv skulde betale af deres egen